

Καυγάδες μεταξύ αδελφών

[Ορθοδοξία](#) / [Κοινωνικά θέματα](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλής Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

Συχνά στις οικογένειες έχουμε καυγάδες ανάμεσα στ' αδέρφια, συνήθως «δι' ασήμαντον αφορμή». Οι καυγάδες αυτοί διαταράσσουν, συνήθως πρόσκαιρα, την οικογενειακή ισορροπία. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την καλλιέργεια λογισμών, την μικρότητα στην συμπεριφορά, την απαίτηση από τους γονείς να πάρουν θέση, την καλλιέργεια ενός πνεύματος ανταγωνισμού για το ποιος θα επικρατήσει. Οι ρήξεις αυτές δεν λύνονται με το να παίξει ο γονέας τον ρόλο του διαιτητή-δικαστή. Να βρει δηλαδή μέρα από τις συζητήσεις με τα αδέρφια ποιος έχει δίκιο και ποιος όχι, ή μάλλον, ποιος έχει περισσότερο δίκιο. Διότι οι αφορμές εύκολα μετατρέπονται σε θρυαλλίδα, η οποία προκαλεί εκρήξεις. Ο χαρακτήρας διαδραματίζει σημαντικό ρόλο. Και τα μικροπαράπονα, αποτελέσματα ζήλειας και εγωκεντρισμού, αλλά και κακών χειρισμών από την πλευρά των γονέων, οδηγούν σε φαρμακερά βέλη, τα οποία εκτοξεύονται από την μία πλευρά στην άλλη, κάποτε και σε ένα αίσθημα ότι τα αδέρφια δεν θα

τα βρούνε ποτέ.

Αυτό το κλίμα διαιωνίζεται όταν οι γονείς μεγαλώνουν ηλικιακά. Όταν υπάρχουν περιπλοκές περί τα κληρονομικά. Όταν οι γονείς αρρωσταίνουν και κάποιο από τα αδέλφια πρέπει να τους κοιτάξει. Πέρασαν οι καιροί του συναγωνισμού στα καλά έργα. Σήμερα οι περισσότεροι λένε «παρελθέτω απ' εμού το ποτήριον τούτο». Κάποτε και όσοι σπεύδουν να βοηθήσουν, το κάνουν με ιδιοτέλεια. Να εξασφαλίσουν την σύνταξη, το σπίτι, λιγότερο την ευχή των γονέων. Η αγάπη είναι κατά βάθος ζητούμενο. Και γι' αυτό οι ρήξεις μπορεί να είναι υπόγειες, στην πραγματικότητα όμως τα αδέλφια μοιάζουν με αυτό που θυμόσοφα ο λαός μας έλεγε «κακά προγόνια». Και το κακό διαιωνίζεται.

Οι ειδικοί, όταν τα παιδιά είναι σε μικρή ηλικία, συμβουλεύουν τους γονείς να μην παρεμβαίνουν, παρεκτός σε περιπτώσεις βιαιοπραγίας, αλλά να τα ενθαρρύνουν, όταν μαλώνουν, να τα βρούνε μεταξύ τους. Εννοείται ότι θα πρέπει να μιλήσουν σε αυτά, όταν ηρεμήσουν, για να δώσουν το στίγμα της ανάληψης ευθύνης, της αγάπης, της συναδέλφωσης. Η πνευματική μας παράδοση επισημαίνει ότι στις ρήξεις μεταξύ των ανθρώπων, ανεξαρτήτως ηλικίας, διαφαίνεται ξεκάθαρα το «ίδιον θέλημα», αυτό που δεν μπορεί να υποχωρήσει, να ανεχτεί, να συμβιβαστεί. Έτσι, καλό είναι για τους γονείς, εάν θέλουν να βλέπουν τα πράγματα υπό το πρίσμα της πίστης, να ενθαρρύνουν τα παιδιά τους να μοιράζονται, να αγαπούν, να προσφέρουν και να προσφέρονται, χωρίς όμως να αδιαφορούν για τυχόν

αρπακτικότητα ή τεμπελιά που οδηγεί, συνήθως, το μεγαλύτερο παιδί ή το δυνατότερο, το πιο φωνακλάδικο, να καταπιέζει το λιγότερο ισχυρό. Οι γονείς καλούνται να αποκαθιστούν μια ισορροπία, με διάλογο, αποφασιστικότητα, αλλά και καλή διάθεση. Πρωτίστως να αφήνουν τα παιδιά να βρίσκουν ισορροπίες. Αλλά και να βλέπουν ότι το «ίδιον θέλημα» δεν είναι υγιές πάντοτε, διότι καθιστά τον άνθρωπο άρπαγα.

Όταν μεγαλώνουν τα παιδιά, οι γονείς καλούνται να έχουν μία δικαιοσύνη στις παρεμβάσεις τους. Χωρίς να κλείνουν την πόρτα στο παιδί που αδικεί, να προσπαθούν να υποδείξουν το καλύτερο, στο πλαίσιο της αγάπης και της ταπείνωσης. Κι εδώ η θεραπεία του «ιδίου θελήματος» παίζει ρόλο. Μόνο που οι γονείς τώρα δεν έχουν το περιθώριο της απόλυτης πρωτοβουλίας, καθώς η ελευθερία των παιδιών που μεγαλώνουν και ενηλικιώνονται έχει καταστήσει τους γονείς μη αυθεντίες. Η πειθώ, ο διάλογος, κυρίως η προσευχή μπορούν να βοηθήσουν.

Ανάλογα μπορεί να δει κάποιος και τις σχέσεις των μεγάλων. Δύσκολος ο δρόμος του θελήματος. Ευλογημένος ο δρόμος της ταπεινής αγάπης, όχι όμως της δειλής.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

<https://bit.ly/3JZxfkF>